

Maandag 25 oktober 1915.

Wie uitgeweest is, zegt gewoonlijk thuis komend: "Nog nooit zijn er hier zooveel soldaten geweest" en het antwoord luidt: "Ik geloof, dat ze uit den grond komen" of "Duitschland moet onuitputtelijk wezen" en het gesprek eindigt met het verlangend bejammeren: "Ge ziet er geen einde aan, en wanneer en hoe zal dat eindigen?"

Een oude juffrouw, die een winkel van witgoed houdt en reeds gevangen is geweest om op 21 Juli de rolgordijn van 't uitstallingsraam te hebben neergelaten, kreeg verleden het bezoek van een onderofficier. Hij sprak Fransch en vroeg naar handdoeken: "Te betalen met bons," waarschuwde hij. "Neen, dat gaat niet," antwoordde zij, "ik heb pachten en lasten te dragen. Ik moet geld hebben voor mijn ware."

"Duitsche bons." herhaalde hij.

"Bons op Gent ja, andere niet."

"Neen," zei hij kortaf en barsch: "Weigert gij?"

"Ik kan niet anders," sprak ze bevend.

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnood* »)